

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sifre Ḳodesh

‘im targumim u-ve’urim mi-meḥabrim shonim

Mishle

Landau, Moses I. Landau, Moses I.

Prag, 594 [1833 oder 1834]

7x

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9155

לא (א) דברי למואל
 מלך. דברי
 שלמה המלך שאמר למו
 הקנ"ה כלו' בצביל שהעוה
 כנגד הקנ"ה. למואל לאל
 כמו (איוצ ב') למו פי דברים
 לשמו של הקנ"ה שאמר
 המלך: משא אשר יסרתו
 אמו. כשהתחתן עם בת
 סרעה ביום חנוכת ב"ה
 וזכניסה לו כמה כלי זמר
 וזער כל הלילה וישן למחרת
 עד ד'שעו' כדאית' בפסיקת'
 והיו מפתחות ב"ה מ תחת
 מראשותיו ועל אותה שע'
 שנינו על תמיד של שחר
 שקרב בד' שיעו' ונכנסה אמו
 והוכיחתי על המעשה הזה.
 משא אשר יסרתו אמו משא
 של משל שיסרתו אמו:
 (ב) מה ברי. מה זאת עשית
 והגדת שאתה בני ולא בן
 אביך הכל יודעין שאביך
 לדיק גמור היה ואם אתה
 רשע יאמרו אמו גרמה לו:
 בר בטני. כל נשי אביך כיון
 שמתעברו אינן שבו לתשמיש
 ואני דחקתי ונכנסתי כדי
 שיהא לי בן מלובן ומזרח
 שהתשמיש יפה כל ששה
 חדשים אחרונים: ומה בר
 גדלי. כל נשי אביך היו
 נודרות שיהא להן בן הגון
 למלכות ואני גדלתי שיהא
 לי בן בתורה: (ג) אל
 ת'ן. (תת'ן): לנשים חילך.
 צדק: (ד) אל למלכים למואל.
 חן זה דבר הגון למלכים
 שהם להקנ"ה. למואל כמו
 למו פי (ט): אל למלכים
 שתו יין. חן נאה להם
 להשכר: אי שכר. כמו
 חן שכר: (ח) מחוקק.
 הכתוב בתורה וכו"ש מה
 שהיא בנרסא: (ו) לאובד.
 למי שסופו לאבוד לרשעי':
 למרי נפש. המלטעריין על
 עניים ועל אבלי': (ח) כל
 בני חלוף. אלו הן היתומים

שחלפה

מ ש ל י לא
לא

דברי למואל מלך (ח)
משא אשר יסרתו אמו:

מה ברי ומה בר-בטני (ב)
ומה בר-גדלי:

אל-תתן לנשים חילך (א)
ודרכיה למחות מלכין:

אל למלכים למואל (ד)
אל למלכים שתו-יין
ולרוזנים או שכר:

פן-ישתה וישכח מחקק (ה)
וישנה דין כל-בני-עני:

חנו-שכר לאובד (ו)
ויין למרי נפש:

ישתה וישכח רישו (ז)
ועמלו לא יזכר-עוד:

פתח-פיה לאלם (ח)
אל-דין כל-בני חלוף:

פתח-פיה שפט-צדק (ט)
ודין עני ואביון:

אשת חיל מי ימצא (י)
ורחק מפנינים מכרה:

אי קרי

משלי לא
לא

באור פב

לא

(א) דברי למואל,
שעורו דברי משא למואל
וגו', וכמואר לעיל (ל' א')
וכן הכוונה כאן, הדברים
אשר אסף למואל והמה
בוללים תוכחת אמו, והנה
חז"ל אמרו, ואחריהם כמה
מפרשים, הן מבני עמינו
הן מזולתם, כי הוא שלמה
בעלמו, ובאמת נוכל לכוון
דברי תוכחו' האם מול פניו.
(ב) מה ברי, הנשדו תרגום
ו י ברי! וכן העתקתי; וזו
הוא כמו נשקי בר (תהלים
ב' י"ג). בר נדרי, שנדרתי
בעבור טובך ושלומך נדריס
לה', ואנכי תרגמתי לפי
הכוונה. (ג) ודרכיך, דרך
יאמר על ההנהג' ותהלכות
היפס (בעטרונגן, גיטטען)
ולכוונה הזאת תרגמתי.
למחות, כמו להמחות כלום'
לשא אשר יאבדו כח המלכ'י.
מלכין, בא על משקל ארמית
גו"ן תמורת מ"ס ועוד
במזהו. אנכי תרגמתי כדעת
רוב המעתיקים והמפרשי',
אולם הרלב"ג פירש, ולא
יהי' דרכיך למחות העלות
והמתשבות הרבות אשר
יאטרכו למי שירכה לחקור
בחכמה ע"ס, ולפי דבריו
יהי' מלכין מענין וימלך

(א) ישדיכע, געזאממעלט פאם קעניגע למואל,
מיט וועלכען זיינע מוטטער איהן ערמאנהטע.

(ב) אַ מיין זאָהן! מיינעם הערצענס זאָהן!

דוא אַללער מיינע ווינשע זאָהן!

(ג) פֿערשווענדע דיינע קרעפֿטע ניכט בייא ווייבערן,

גיב ניכט דיינע זיטטליכקייט קעניגע פֿערדערבערונג-
נען פרייז.

(ד) ניכט קעניגען אַ למואל, ניכט קעניגען ציעמט עם, זיך
דעם וויינע צו ערגעבען,

ניכט פֿירשמען, נאך שטארקעם געטרענקע צו געליסטען.

(ה) זיא מעכטען טרינקען אונד דאז געזעמץ פֿערגעססען,

אונד דיא רעכטס זאכע דער ארמען פֿערדרעהען.

(ו) דעם פֿערצווייפֿעלנדען רייכט שטארקעם געטרענק,

דעם שווערמיטהיגען, וויין.

(ז) ער טרינקע, דאס ער זיין עלענד פֿערגעססען,

אונד אַן זיין לייד ניכט מעהר דענקע.

(ח) פֿיר דען שטוממען עפֿאָנע דיינען מונד,

פֿיר דאז רעכט דער ארמען וואַנדערער.

(ט) דיינען מונד עפֿאָנע, אונד ריכטע גערעכט,

נים דעם ארמען אונד דעם דירפֿטיגען דרך אַן.

* * *

(י) איין ביעדערעם ווייב — ווער האַט דיא זעלטענהייט גע-
פֿונדען?
דער קאָסטבאַרקייטען עדעלסטע, זינד איהרעם ווער-
טהע פֿערן.

לבי עלי (נחמ' ה' ז') ויתורגס (פֿערשווענדע ניכט דין חזק ביז דען ווייבערן, אונד פֿערגיידע
ניכט דיינע גייסטעמקראַפֿטע דורך זאָלכען וואַנדעל) והבומר יבחר. (ד) אי שבר, הכתיב או, ורבים
פירשו בחסרון נו"ן כמו אין שבר; ויתכן לפרשו כמו אֵיך (כן מלך) כלומר לשאול איה שבר,
ובן דעת הזכס געגעניז כספר המלים שלו וכן תרגמתי. (ה) וישכח מחקק, דת המקוקה.
(ח) פתח פיך, להיות לו למליץ. בני הלוח, לדעתי הכוונה על הולכי דרך מארץ רחוקה שאין להם
מכיר ומושיע, והוא מענין חלף עבר (איר השירים ב' ג') כי בזה יודונו הדלתות כאשר יבין הקורא,
והזכס געגעניז פתח, כמו יתומים, כי כן קוראת המלה הזאת בערבי. (ט) שפט צדק, ושפט
דין עני ואביון. * (י) אשת חיל, לדעתי גם השיר הזה הוא ממשא אס המלך, אשר געלע נפשה
בצנות מלכים ונשים נכריות שלקח לו המלך, וכמו שאמרה אל תתן לנשים חילך וגו', יען ידעה
והצויה שלא ימלא תענוג נפשי באהבתם כי לא ישמח איש באשת נעורים, ולא יראה טובה עמה,
אם לא אחת היא יונחו תמתו. גם השבילה כי ישו הנשים את לבנו מאחרי אלקי אמת, ולזה הגיגה
מול פניו תמונת איה המוני אשר לו אך אשה אחת, והיא אשת חיל, איך ישביל ויללית בכל אשר יפנה;
וע"ז יורו כמה פסוקי' בשיר הזה כאשר נבאר בע"ה. מברח, ענינו ערך הדבר ושויין, כמו ונתתי מכרם
במדבר י"ז

* העתקה הלמה מהשיר הנבדד הזה כוונתי ידי ידיו מהר"ס לנדא גי', והיא עבודה
ושמורה ע"פ משקל וערך התנועות (ועטריש).

שחלפה עזרתם והלכה לה: (יא) ושלל לא יחסר. כלומר לא יחסר טוב: (טו) טרף. מזון: וחוק. הוא מזון הקלוב להם: (יט) בכיסורי שקורין וירט"ל בלע"ז המכשיר את הפלך לטוח. סך פוש"ל בלע"ז: (כא) לא תירא לביתה. לבני ביתה. משלג. מלינה: לבוש שנים. צגדי לבטונין: (כב) מרכבדי. מלעות נאה למטה כמו מרכדים רבדתי (לעיל ז'): נודע

ב א ו ר

(במדבר כ' י"ט). (יא) בטח בה, יען לו אך אשה אחת, יכול לבטוח באמונתה שלא תשטה מאחריו. ושלל לא יחסר, יפה תרגם הרב המתרגם, שהכוונה שהשלל (העושר) * אשר חסף לא יחסר, כי הוא חסם על ממונו כי ידעה שאך לה ולכניה אשר ילדה לו תהיה רכושו ולא לזרים אחרים. (יב) גמלתהו טוב ולא רע, מדרך לשון עברית להשיג השוללת המתנגד אחרי החיוב לחזק, כמו ימי ראובן ואל ימות (דברים ל"ג ו') ורבים כמוהו. (יג) דרשה צמר, היום מכל מעשה שלמה נראה כי חשב כי בזה תושלם הללחת החומה, אם יעשו מטעם רב ונכעניה נכבדי ארץ אשר יעברו באניות סוד מקלה חבל ועד קצהו, כי מצרים לור ולידון היו לו לעינים, ולכן התחזן עם מלכי ארץ אשר סביביו למען יהיה לבמו רשיון לסחור בארצות הגוים האלה; ונגד זאת אמרה האשה המשכלת, כי אושר הבית הוא אך אם האיש יתכסה מגזיו כנשיו אשר

מ ש ל י לא

- (יא) בַּטַח בָּהּ לֵב בְּעֵלָהּ וְשִׁלַּל לֹא יִחְסַר:
- (יב) גַּמְלַתְהוּ טוֹב וְלֹא רָע כָּל יְמֵי הַיְיָהּ:
- (יג) דַּרְשָׁה צִמְרָה וּפְשָׁתִים וְתַעַשׂ בְּחַפְזָא כַּפִּיָּהּ:
- (יד) הֵיטָה כְּאַנְיֹת סוֹחֵר מְמַרְחֵק תִּבְיָא לַחֲמָה:
- (טו) וְתִקַּם וּבְעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טַרְף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרֹתֶיהָ:
- (טז) זְמַמָּה שָׂדֵה וְתִקַּחְהוּ מִפְּרֵי כַּפִּיָּהּ נִטְעָ כָּרִם:
- (יז) חֲגָרָה בְּעוֹז מִתְּנִיָּה וְתִאֲמֵץ זְרוּעֹתֶיהָ:
- (יח) טַעַמָּה כִּי טוֹב כִּחְרָה לֹא יִכְבֶּה בְּלִיל גְּרָה:
- (יט) יְדִיָּה שְׁלַחָה בְּכִישׁוֹר וּכְפִיָּה תִמְכּוּ פֶלֶךְ:
- (כ) כַּפָּה פִּרְשָׁה לַעֲנִי וַיְדִיָּה שְׁלַחָה לְאַבְיֹן:
- (כא) לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ כּוֹשֶׁלֶג כִּי כָל-בֵּיתָהּ לְבָשׁ שָׁנִים:
- (כב) מִרְבֵּדִים עֲשֵׂתָהּ-לָהּ שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה:

נטעה קרי

בלילה קרי

* הרב המתרגם כבר פירש בהגהותיו לביאורי לספר ישוע (ז' כ"ח) שמקור שם שלל חינו

- (יא) אויף זיא קאן איהרעם גאטטען הערץ פֿערטרויען, אונד נייע פֿעררינגערט דאן פֿערמעגען זיך.
- (יב) נור גוטעס ווירד זיא איהם ערצייגען, נייע בעועס, דורך איהר גאנצעס לעבען.
- (יג) זיא שאַפֿעט וואַללע אַן אונד לייזן, בעשעפֿטיגט איהרע הענדע שטעטס מיט לוסט.
- (יד) זיא גלייכט דען קויפֿפֿארטהסיפֿפען, אויס פֿערנען איהרע נאָהרונג ברינגענד.
- (טו) זיא שטעהעט אויף, נאָך איזט עס נאָכט, טהיילט איהרעם הויזגעזינדע אויס, דען אונטערהאַלט, בעשעפֿטיגונג אַן איהרע מענדע.
- (טז) זיא זינגט אויף פֿעלרכוויא — ניממט זיך דעססען אַן, פֿאָן איהרער הענדע פֿרוכט, פֿפֿלאַנצט זיא זיך איינען וויינבערג.
- (יז) זיא גירטעט איהרע לענדען אום, מיט נייער קראַפֿט, אונד שטערקעט וויעדער איהרע אַרמע.
- (יח) זיא פֿיהלט וויא גליקליך איהר געווערב געדיידט, ועלכסט אין דער נאָכט פֿערלישט נון איהרע לאַמפע ניכט.
- (יט) געוואַנדט גרייפֿען איהרע פֿינגער נאָך דעם ראַקקען, געשיקט פֿאַסט איהרע האַנד דיא שפינדעל.
- (כ) דיא האַנד, דיא זיא וואַהלטהעטיג כייט דעם אַרמען, דיא פֿינגער, דיא דעם דירפֿטיגען דיא שפענדען רייכען.
- (כא) זיא פֿירכטעט פֿיר איהר הויז דען קאַלטען ווינטער ניכט, בעקליידעט איזט פֿיר יעדע יאַהרסצייט איהר געזינד.
- (כב) מיט קעכטליכען אומווירפֿען האַט זיא זיך פֿערזעהען, ביסום אונד פורפור איזט איהר לייבגעוואַנד.

שאַן

אשר טוב האזה חכמת לב
 בידיה, ולא ללבוש חרות
 שנער ונגדי רקמה כנאים
 מארץ מרחק. ותעש בהם,
 באלו הידים חכמות לעשות,
 היפך מאנו ידיו לעשות
 (הראב"ע). (יד) היתה
 באניות סוחר, לדעת
 הכוונה שהיא טוב באניות
 סוחר אשר ממרחק הביא
 לחמה, כלומר לחם חגיגי,
 כדרך המליכה להזכיר
 המקום תמורת הדבר שנו
 כנודע, ובא הפעל והכינוי
 ביחוד כי על כל אחת ואחת
 ידבר, כאשר הערנו על זה
 כמה פעמים. (טו) חכמה
 שדה, כוונת הסמוק הזה,
 כי עיקר הכלל האומה היא
 נחלת שדה וכרכ, ולא לערוב
 מערבה, והנה הזכיר אס
 ישחכר אך ישתדל להכנות
 עזובויו, אבל היא חקנה
 שדה ותטע כרם, ולדע' הרב
 המתרגם הכוונה ותקצהו,
 שתעסוק בעבודת השדה.
 (יז) חגרה בעוז מחניה,
 היפך הנשים השלונות
 הסרוחות על מוטות שן צבית
 הנשים ולא יתעסקו בזום
 דבר. (יח) טעמה, כיו
 טעמו וראוי טובה' (תהלי'
 ל"ד י') שענינו הרגשה.
 (יט) בכישור, הוא שמזימין
 אותו בראש המטה ליישר

המטה (בן מלך). (כ) כפה פרשה לעני, גם זאת יתר זאת לאשה נות בית מהנשים הושבות
 בארמון (החוצות) כי היא תוכל להטיב עם עניים ואביונים, אולם הנשים האלה דבר אין להן
 עם אדם כנודע, והרב המתרגם השכיל בלכות לשונו לחבר פסוק הזה למעלה, כאשר יבין
 הקורא. (כא) לא תירא לביחה, כלומר אף שאין לאנשי ביחה עורות שער (רויכווערק)
 הבאי' מארץ מרחק, בכל זאת לא תירא מקור, כי כל ביחה לבוש שנים, ושנים לדעת הריק"ס
 הוא מענין שנים, כלומר בגדים כפול', ולדעת הרב המתרגם הכוונה כי יש להם מלבושים שונים
 לכל עתות השנים. (כב) שש וארגמן, כפי דרכי תחסק פה ב"ק הדמיון, וענינו אף

כי

איו כופל על ענין גול ונזה, כ"א הנחתו ראשונה על הדברים הנקבטים יחד, וכן ענינו בלשון
 התלמוד (ב"ק ס"א א') מאי שלולית? אמר רב יהודה אמר שמואל מקום שמי גשמים שוללין שכי,
 ופירש רש"י שוללין מתקבלין כמו שלל של צינים (בינה ז' א'), דבר אחר לשון (עברי) שלל ומלקות,
 דבר המקובץ ע"כ, ובספר במדבר (ל"א י"ב) פירש רש"י שלל הן מטלטלין של מלבושים ותבשילים
 ע"ש, וח"כ שם שלל נרדף עם אומר שענינו ג"כ חסיפה וקנוץ, ואח"כ הונח על בינת מטלטלין,
 ו'כן לא נכלול בו המקנה, וכן באן, טעם שלל חיל והון אשר על ידה לא יחסר, כלומר לא
 ימנע, כדרך אשת חיל אשר לה סדר ישר בלרבי הבית.

(כג) נודע בשערים בעלה
 בשבתו עם זקני ארץ:
 (כד) סדין עשתה ותמכר
 וחגור נתנה לכנעני:
 (כה) עזו והדר לבושה
 ותשחק ליום אחרון:
 (כו) פיה פתחה בחכמה
 ותורת חסד על לשונה:
 (כז) צופיה הילכות ביתה
 ולהם עצלות לא תאכל:
 (כח) קמו בניה ויאשרוה
 בעלה ויהללה:
 (כט) רבות בנות עשו חיל
 ואת עלית על כלנה:
 (ל) שקר החן והבל היפי
 אשה יראת יהוה היא תהלל:
 (לא) תנולה מפרי ידיה
 ויהללה בשערים מעשיה:

(כג) נודע בשערים בעלה. ניבר הוא בין חביריו מפני מלבושו זהם נאים: (כד) לכנעני. תגר: (כה) ותשחק. כל ימיה על יום מיתתה שיהא נכבד בשם טוב: ליום אחרון. ציום מיתה נפטרה בשם טוב: (כו) צופיה. היא בבית' ונתנת לב על לורכי בני ביתה איך ינהגו באמת ובנדיעות: (כז) רבות בנות. כך מאשרין אותה בעלה ובניה: (ל) שקר החן. אשת חן ויפי אין מתהללין אותה אלא הכל הכל ושקר אבל אשה יראת ה' היא לנד תהלל: (לא) מעשיה. כשרון מעשים מעיד עליה להללה בשער העי' כל יולא ובא. המלי' אפירשתי אבל לפי המשל על התור' ולומדי' הפרשה מבא': [י] אשת חיל. היא התורה: מי ימלא. אשר הזוכה למאזן אות': מפנינים. מהגליו': [יא] ושלל לא יחזר. אוכל כירות בע"הו ובע"הב: (יג) דרשה למר ובשמים. לפי שהמשילה לאשה דבר לפי המליכה בכרכי מלאכת הנשי' המשל כך היא דורשת התורה מקרא משנה מדרש ומחזרת אחריהם שהם לרכי התלמידים: [יד] היתה באניות סוחר. מביא היא ללומדיה ברכה ומזון: [טו] ותקם בעוד לילה. משכימים באשמורות: ותתן טרף לביתה. שונה הרב לתלמידים החוק הקלוב להם: [טז] זממה שדה. זממו בזמם וברסן את איש שדה: ותקצהו. מן העולם להאבידו: מפני מעשי' נטעה כרם. ישראל לקיימו לחיי הע"הב: [יח] טעמה. דבורה: לא יבנה בלילה נרה. בליל נתיב חסר ה' בליל שמורי' שנגסו המכרים האירה לישראל והגינה עליהם: [יט] בנישור. בכשרון מעשים: תמנו סלך. משען ומשענה כמו (שמואל ב' ג') החזיק בסלך: [כ] כפה פרשה. למי שמיים עלמו עליה בעני' זו היא מתקיימת: [כא] לא תירא לביתה משלג. שדנין זו הרשעים מאז לשלג: לבוש שנים. ברית דם מילה. ד"א מלובשים בכפל. נתון תתן (דברים ט"ו). פסח תפסח (שם). העניק תעניק (שם) כל אלו מזילין אותן משלג גיהנם כך הוא נדרש בתנחומא: [כד] סדין עשתה. לבוש תפארת ונתנת לחכמים: וחגור נתנה לכנעני. לפי שהוא חגור בסחורה ונתנת אזור במתניהם: [כה] ליום אחרון. אין להם להתעכב ממד"הד כי ינללו ממנו וכל ימי חייהם ישחקו ליום הדין מי שאינו לריך לדאג נופל בדבר ל' לחוק כמו (איוב י"א) וישחק לרעש כידון: [כו] צופיה הילכות ביתה. התורה מלמדתם דרך הטוב לפרוש מעבירה: [כח] קמו בניה. התלמידים: בעלה. הקדוש ב"ה: [לא] תנו לה. לעתיד לבא מפני ידיה תפארת וגדולה עו פאר וממשלה:

צ"ר רבתי. הליכות קרי. משכימים באשמורות: ותתן טרף לביתה. שונה הרב לתלמידים החוק הקלוב להם: [טו] זממה שדה. זממו בזמם וברסן את איש שדה: ותקצהו. מן העולם להאבידו: מפני מעשי' נטעה כרם. ישראל לקיימו לחיי הע"הב: [יח] טעמה. דבורה: לא יבנה בלילה נרה. בליל נתיב חסר ה' בליל שמורי' שנגסו המכרים האירה לישראל והגינה עליהם: [יט] בנישור. בכשרון מעשים: תמנו סלך. משען ומשענה כמו (שמואל ב' ג') החזיק בסלך: [כ] כפה פרשה. למי שמיים עלמו עליה בעני' זו היא מתקיימת: [כא] לא תירא לביתה משלג. שדנין זו הרשעים מאז לשלג: לבוש שנים. ברית דם מילה. ד"א מלובשים בכפל. נתון תתן (דברים ט"ו). פסח תפסח (שם). העניק תעניק (שם) כל אלו מזילין אותן משלג גיהנם כך הוא נדרש בתנחומא: [כד] סדין עשתה. לבוש תפארת ונתנת לחכמים: וחגור נתנה לכנעני. לפי שהוא חגור בסחורה ונתנת אזור במתניהם: [כה] ליום אחרון. אין להם להתעכב ממד"הד כי ינללו ממנו וכל ימי חייהם ישחקו ליום הדין מי שאינו לריך לדאג נופל בדבר ל' לחוק כמו (איוב י"א) וישחק לרעש כידון: [כו] צופיה הילכות ביתה. התורה מלמדתם דרך הטוב לפרוש מעבירה: [כח] קמו בניה. התלמידים: בעלה. הקדוש ב"ה: [לא] תנו לה. לעתיד לבא מפני ידיה תפארת וגדולה עו פאר וממשלה:

משלי לא

באור פד

- (כג) שֶׁאֵין טַעַנְט עִפְּעֵנְטִיךְ דַעַם מֵאַנְנַעַם רוּחַם , דַעַר מִיט דַעַם לֵאַנְדַעַם וויזען צו גַעֲרִיכְטַע זיטצט .
- (כד) דַעַנְנֶאָךְ וועכט זיא שליער צום פַֿעֲרִקִיף , אינד ביעטהעט גירטעל אַן דַעַן קוִיפֶמֶאַן אויס .
- (כה) זאָ איזט דַעַן רוּחַם אינד ווירדע איהר איגענעם געוואַנד , דַעַר צוקונפֿט לעכעלט הייטער זיא ענטגענען .
- (כו) מיט וויזער רעדע עפֿֿענעט זיא דַעַן מונד , אויף איהרער צונגע איזט נור פֿֿריינדליכע בעלעהרונג .
- (כז) זאָ בלייבט איהר אויגענמערק דיא אָרדנונג איהרעם הויזעם , דאַו טרעגהייט ניכט דאַן בראַד פַֿעֲרִצַעֲהַרַע — .
- (כח) עַם טרעטען איהרע זעהנע אויף , אונד פֿֿריזען זיא , איהר נאַטטע ברינגעט הולדיגונג איהר דאַר :
- (כט) , עִיעֶלַע לֵאַנְדַעַכְטַעֲטַעֲר פֿֿיהרטען ערלעם אויס , דוא אַבער איבערראַגסט זיא אַללע !
- (ל) יא אַנמוטה איזט נור שייַן — שענהייט — הויך ; דאַך בלייבענד איזט דַעַר רוּחַם דַעַם גאַטטעס־פֿֿירכְטִיִּגֶען גַעַן ווייבעם .
- (לא) אָ! בייט איהר דאַר , וואַס איהרער הענדע פֿֿלייס געביהרט , אונד פֿֿריזעט עפֿֿענטיך איהר זעגענרייכעם וואַלטען .

כי בידיה טוה כל מלבושה,
 בכל זאת המה כש וארגמן.
 (כג) נודע בשערים, גם
 בזה תוכחה מסתרת למלך,
 כי אין ספק שהמלך שלמה
 אשר חפץ מאוד ביקר תפארו'
 מלכי קדם (אריענטאלישע
 פרזנט) לבש אדר הוד
 ומעיל יקר משוכלות באבני'
 רב הערך לעת שנתו עם
 זקני עמו, ולזה יסרתיהו
 אמו בשבט סיה, ואמרה כי
 גם האיש אשר לבש בגדים
 לבנים ונקיים אס המה אך
 מעשי ידי אשתו מעטי
 הערך, בכל זאת נודע הוא
 בשערים, וזקני עם יתנו לו
 יקר וכבוד. ולדעת הרב
 המתרגם גם הפסוק הזה
 והבא יתאחדו, והכוונה שאף
 אס בעלה הוא יושב בשער
 עם זקני העם, בכל זאת
 היא כל תחול מלטוות
 בידיה סדין, וגם בזה תתנגד
 לנשי המלך אשר נלאו
 מלהול'ידן מחיק. (כח) עוי
 והדר לבושה, כאשר השביל
 הרב המתרגם להעתיק כי
 היא היפך הנשים בארמון
 המלך, שהנה נכנעות וילחבו
 עפר רגלי אדוניהם, ומיקר
 יפחדו תמיד מיום הבא פן
 לא יחפון בה עוד המלך, אבל האשה הזאת תשק ליום אחרון. (כו) פיה פתחה בחכמה,
 ידוע שבנות הנשים שאין להם שום התעסקות ומשלה יד, ידברו אך דברי תהוהבל ומלשינו',
 לאכן עקרת הבית כי פיה פתחה וגו'. (כז) ולחם עצלות לא האבל, כתרגום הרב נ' ע"פ
 דעת החכם ר' דוד פריעדלענדר, שהכוונה העלולות לא תאכל לחם אגלה. (ל) שקר החון,
 במ' הזה גלתה האם את מגמת תוכחה, כי התחמן לבנה על אשר חשק נפש המלך בבנות
 אל נכר, וממד יפס בלבו, ולזאת אמרה שקר החן וגו'.